

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/176/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7817210406
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7817210406.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému N. Jašušovi, nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, o zaplatenie 6.085,63 € s prísl., odvolaní žalobcu proti rozsudku 8Csp/210/2017-78 zo 16.4.2018 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutom výroku o lehote na plnenie peňažnej povinnosti a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6.085,63 € spolu s vyčísleným úrokom vo výške 245,36 €, s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 2,69 €, s úrokom vo výške 11,90 % ročne zo sumy 6.085,63 € od 24.10.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.085,63 € od 24.10.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 245,36 € od 24.10.2017 do zaplatenia, poplatok za poistenie vo výške 5,20 €, všetko v mesačných splátkach po 50 €, počnúc mesiacom máj 2018, vždy do 25-teho dňa toho-ktorého mesiaca vopred, pod hrozbou straty výhody splátok, v prípade nezaplatenia jednej splátky.

2. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Rozhodol tak o žalobe, ktorú žalobca skutkovo odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 4.9.2015 uzavrel zmluvu o úvere č. 241929, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky vo výške 7.000 €, ktoré sa žalovaný zaviazal splácať spolu s úrokom a ďalším príslušenstvom v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver mal splatiť do 20.8.2024. Žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti a dňa 23.10.2017 bol vyzvaný na predčasné splatenie úveru v lehote do 2.11.2017. Pohľadávka žalobcu ku dňu predčasného zosplatnenia 23.10.2017 predstavovala celkom sumu 6.398,88 €, z toho istina 6.085,63 €, úroky 245,36 €, úroky z omeškania 2,69 €, poplatky za upomienky a výzvu na predčasné splatenie úveru 60 € a poplatky za poistenie schopnosti splácať úver 5,20 €. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny 6.085,63 € od 24.10.2017 do zaplatenia a z nezaplatených úrokov 245,36 € od 24.10.2017 do zaplatenia.

4. Žalovaný nenamietal vyčíslený dlh, žiadal ho zaplatiť v splátkach po 50 €, pretože momentálne má 4 ďalšie úvery a hypotéku, doposiaľ nevedel úvery splácať z dôvodu, že bol bez príjmu, v súčasnosti pracuje na základe dohody o vykonaní práce od 8.3.2018, pričom mesačne by mal zarobiť aspoň minimálnu mzdu. Má vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu.

5. Súd po vykonaní dokazovania uzavrel, že strany sporu dňa 4.9.2015 uzavreli zmluvu o úvere č. 241929, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému bezúčelový úver v sume 7.000 €, ktorý sa

zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach po 106,09 €, vždy k 20. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka mala byť zaplatená dňa 21.9.2015. Počet splátok bol dohodnutý na 108, v prípade riadneho splácania úveru bola posledná splátka dohodnutá na 20.8.2024. Dohodnutá úroková sadzba predstavovala 11,90 % ročne a bola fixná do splatnosti, výška RPMN bola 13,07 % a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť bola suma 11.667,72 €. Poplatok za poskytnutie úveru bol 210 € a poplatok za poistenie schopnosti splácať úver bol vo výške 2.60 € mesačne. Po vyčerpaní poskytnutého úveru bol vzhľadom na porušenie svojich zmluvných povinností žalovaný listom z 23.10.2017 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru v sume 6.368,88 € a zároveň poplatku za túto výzvu v sume 30 € v lehote najneskôr do 2.11.2017.

6. Súd vec právne posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, 2, § 503 ods. 1 až 3, § 504, § 505, § 506 Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, mal preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. V danom prípade je nesporné, že strany uzavreli dňa 4.9.2015 platnú úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky v sume 7.000 €. Poskytnutý úver a úroky s príslušenstvom žalovaný riadne nesplácal, preto bol vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru. Súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, nakoľko sa žalovaný dostal s úhradou dlžnej sumy do omeškania.

7. Žalobca mal v konaní úspech, preto súd vyslovil, že má právo na plnú náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP).

8. Rozsudok vo výroku o povolení splácať dlh v splátkach napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t.j. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobe vyhovel v plnom rozsahu tak, že zaviazá žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň mu priznal náhradu trov celého konania. Namietal, že pokiaľ súd povolil žalovanému splácať dlh v splátkach, postupoval v rozpore so zákonom. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Nemožno prihliadať iba na záujmy jedného z účastníkov konania. Zdôraznil, že výška súdom povolenej splátky (50 €) je výrazne nižšia ako výška splátky podľa zmluvy (106,09 €), pričom pri súdom určenej splátke bude žalovaný len istinu splácať viac ako 10 rokov. Takéto rozhodnutie súdu by bolo motiváciou pre klientov banky, aby porušovali svoje zmluvné povinnosti, pretože ich porušením v konečnom dôsledku získajú opätovne možnosť splácať dlh v splátkach. Vyjadril názor, že výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu zmluvných povinností, nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou v CSP. Navyiac od času podania žaloby na súde (november 2017) mal žalovaný možnosť prejavíť svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že mohol priebežne dlh splácať aspoň v takej výške, ktorá je primeraná jeho finančným možnostiam. Žalovaný však v priebehu súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu a neprejavil žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne plniť. Poukázal aj na to, že jeho právo nemôže byť porušené len preto, že žalovaný berie na seba záväzky v takej výške, že zjavne nie je schopný ich plniť a jeho nepriaznivá situácia vznikla v dôsledku neúmerného zaťaženia úvermi. Posúdenie finančných možností žalovaného pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu rozhodnutia, kedy dôjde k dôslednému zisteniu majetku žalovaného a k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Poukázal v tomto smere na viaceré rozhodnutia napr. Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co 322/2016-85 z 1.3.2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co 135/2017-86 z 25.5.2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 17/2017-63 z 27.7.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11Co 145/2017-85 z 31.7.2017 a Krajského súdu v Košiciach 11Co 49/2010-135 z 26.2.2018.

9. Žalovaný bol v odvolacom konaní nečinný.

10. Výrok rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.085,63 € spolu s vyčísleným úrokom vo výške 245,36 €, s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 2,69 €, s úrokom vo výške 11,90 % ročne zo sumy 6.085,63 € od 24.10.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 6.085,63 € od 24.10.2017 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 245,36 € od 24.10.2017 do zaplatenia, poplatok za poistenie vo výške 5,20 € a výrok o trovách konania nebol odvolaním napadnutý (§ 379 CSP), nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP a ust. § 367 ods. 1 a contrario CSP), preto nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

12. Žalobca vymedzením odvolacieho dôvodu proti napadnutému výroku o lehote na plnenie peňažnej povinnosti učinil predmetom odvolacieho prieskumu tiež správnosť procesného postupu súdu prvej inštancie súdu z hľadiska rešpektovania jeho práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

13. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

14. Už skoršia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (por. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania, v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v procesnej úprave, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. I naďalej teda z pohľadu odvolacích dôvodov nepreskúmateľnosť rozhodnutia predstavuje nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (z hľadiska podmienok prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP; do 30.6.2016 ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) len v celkom ojedinelých (extrémnych) prípadoch, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (por. Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (§ 420 písm. f/ CSP) teda nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (por. uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 84/2017 z 25.10.2017).

15. Podľa ust. § 232 ods. 2 až ods. 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.(3) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.(4) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

16. Procesná úprava ako hlavné (prioritné) pravidlo určuje, že v prípade povinnosti uloženej súdom, je túto povinnosť zaviazaný subjekt splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výnimka z tejto zásady je založená na vlastnej úvahe súdu, že pokiaľ sa jedná o peňažné plnenie nemusí byť zaplatené do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ale v dlhšej lehote. Za takúto dlhšiu lehotu je pritom nad akúkoľvek pochybnosť potrebné považovať i napriek výslovnému zneniu ust. § 232 ods. 3 posledná veta CSP, tiež plnenie vo forme splátok. Ani určenie povinnosti plniť v splátkach totiž fakticky nepredstavuje nič

iné, ako len spôsob vyjadrenia dlhšej lehoty na plnenie, ktorý i keď zákon priamo neupravuje, výslovne s ním počítá ust. § 232 ods. 4 CSP a zodpovedá tiež účelu a zmyslu oprávnenia súdu určiť dlhšiu lehotu na plnenie, ktorým je zmiernenie ťaživého dopadu okamžitého a jednorazového plnenia na osobu zaviazanú povinnosťou plniť. Len výnimočne v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu ako zákonom určenú lehotu na plnenie. Každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú (exkluzívnu) výhodu povinného (dlžníka), ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv oprávneného (veriteľa). Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Z tohto hľadiska ide o zabezpečenie a realizáciu práva na súdnu ochranu oprávneného a zákonných záruk na definitívnu nápravu narušeného právneho vzťahu. Uvedená exkluzivita povinného musí byť podložená zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (por. R 87/1966). Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, budú najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, žalovaným prejavovaná snaha o plnenie záväzku počas konania, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania a skutočnosť, či by prípadné zdržanie sa v plnení súdom ustanovenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok nebolo v riešenom prípade vzhľadom na osobné pomery žalobcu príliš ťaživé (por. R V/1968). Pritom je potrebné zohľadniť, že výška splátok musí odrážať nielen osobné pomery žalovaného, ale tiež zodpovedať výške priznaného plnenia tak, aby k uspokojeniu žalobcu došlo v primeranej dobe. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch účastníkov v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv či k možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (por. rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 116/2012 z 18.3.2013).

17. Súd prvej inštancie k výroku rozsudku, ktorým na plnenie určil žalovanému splátky vo výške 50 € sa obmedzil len na konštatovanie, že tak urobil s ohľadom „na rodinné, sociálne, zárobkové a majetkové pomery žalovaného, najmä výšku jeho mesačného príjmu (minimálnu mzdu, vyživovaciu povinnosť voči mal. dieťaťu, nemajetnosť žalovaného) by nebolo v schopnostiach a možnostiach dlžnú sumu uhradiť jednorazovo“, preto mu umožnil splácať dlh v mesačných splátkach. V odôvodnení neozrejmil z akých dôkazov a z akých konkrétnych zistení z nich vyplývajúcich takýto skutkový záver vyvodil, pričom z obsahu spisu je zrejmé, že takýto dôkaz vo svojom rozhodnutí ani nemohol zmieniť, pretože žalovaný okrem dokladov o čerpaní iných úverov a uzavretí dohody o vykonaní práce z 8.3.2018 iné nepredložil ani neoznačil.

18. V rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP pritom v odôvodnení súd neuviedol stanoviská strán v otázke lehoty plnenia, ani z akých skutočností vo svojom rozhodnutí o lehote plnenia vyšiel, a rovnako ani akými úvahami sa pri právnom posudzovaní tejto otázky, predovšetkým v kontexte už odvolacím súdom vyjadrených, rozhodovacou praxou uznávaných hľadísk, riadil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k určeniu dlhšej splatnosti peňažného plnenia chýba konkrétna, zo skutkových okolností prejednávanej veci vychádzajúca úvaha, ktorá ho viedla k určeniu povinnosti plniť v splátkach a jednak k stanoveniu výšky splátky. Jeho vysvetlenie, prečo určil žalovanému na plnenie dlhšiu ako zákonnú lehotu neodráža výnimočnosť prípadu, nespĺňa požiadavku odôvodnenosti takéhoto opatrenia a predovšetkým nereflektuje už odvolacím súdom zmienené, rozhodovacou praxou uznávané hľadiská a požiadavku ich komplexného hodnotenia. Tento nedostatok odôvodnenia možno bezpochyby považovať za už zmienenú celkom ojedinelú situáciu (extrém) pri odôvodňovaní rozhodnutia a nie iba nespokojnosť odvolateľa so zdôvodnením. Z pohľadu uplatneného odvolacieho dôvodu je pre tento nedostatok rozhodnutie súdu prvej inštancie o určení dlhšej lehoty na plnenie nepreskúmateľným, čo zakladá nesprávnosť postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a tým dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

19. Odvolací súd preto rozsudok v odvolaní napadnutom výroku o lehote na plnenie zrušil postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie zistiť aktuálne stanoviská sporových strán k spôsobu rozhodnutia o lehote na plnenie už právoplatne určenej peňažnej povinnosti žalovanému, pokúsiť sa o zmierlivé vyriešenie sporu (čl. 7 bod 2 CSP); až pokiaľ vylúči možnosť dohody strán o paričnej lehote (výške splátky) bude povinnosťou súdu prvej inštancie, sledujúc naplnenie požiadavky zohľadniť v konaní tiež špecifické potreby strán sporu, vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho

postavenia (čl. 6 ods. 2 CSP), umožniť žalovanému doplniť jeho tvrdenia o skutočnostiach významných pre rozhodnutie o lehote na plnenie, predovšetkým o jeho schopnosti splniť peňažný záväzok a tieto tvrdenia i náležite preukázať (z obsahu spisu nevyplývajú pravidelné výdavky žalovaného, výška výživného, či vedie s niekým spoločnú domácnosť, ak áno, majetkové pomery tejto osoby, kedy čerpal ďalšie úvery - či pred alebo po uzavretí zmluvy o úvere, v akom období bol nezamestnaný, jeho majetkové pomery sú nepreukázané - súd nevykonal žiadne šetrenie) a po vyjadrení sa žalobcu k týmto skutočnostiam a po prípadnom doplnení dokazovania k nim na základe návrhov sporových strán, ohľadne lehoty na plnenie opätovne rozhodnúť.

21. V záujme plynulosti ďalšieho konania odvolací súd na záver pripomína, že ťažisko povinnosti tvrdenia a dokazovania vo vzťahu k už spomenutým kritériám sudcovského práva pre určenie dlhšej lehoty na plnenie uloženej povinnosti (tiež pre určenie plnenia v splátkach) spočíva na tom subjekte sporu, ktorý sa tohto mimoriadneho opatrenia dožaduje. Ani spotrebiteľský charakter sporu, v ktorom žalovaný požíval ako slabšia strana osobitnú ochranu (§290 a nasl. CSP) a ani požiadavka brať zreteľ i na prípadné špecifické potreby strany, vyplývajúce zo zdravotného stavu a sociálneho postavenia (čl. 6 ods. 2 CSP), žalovaného v akomkoľvek smere nezabavujú procesnej povinnosti tvrdiť a dokazovať rozhodujúce skutočnosti. Preto ak by bol žalovaný v tomto smere napriek náležitému vysvetleniu procesnej situácie a riadnemu poučení o procesných právach nečinný alebo ak by preukázateľne vlastnou procesnou nedisciplinovanosťou zavinil nemožnosť vecného a plynulého napredovania v spore, neostane súdu prvej inštancie iné ako vyvodiť procesný následok neunesenia dôkazného bremena žalovaným v samotnom rozhodnutí.

22. V novom rozhodnutí pritom súd prvej inštancie vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (čl. 11 ods. 4 CSP), právne posúdi otázku lehoty na plnenie podľa ust. § 232 CSP a vo svojich úvahách pri právnom posudzovaní veci vyjde tiež z právnou praxou akceptovaných hľadísk, tak ako ich odvolací súd vyjadril v bode 16 tohto odôvodnenia, a teda prihliadne najmä tiež na dôvody neplnenia záväzku žalovaným, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, žalovaným prejavenu snahu o plnenie záväzku počas konania, pričom pri prípadnom určení plnenia v splátkach zohľadní i požiadavku, aby k uspokojeniu žalobcu došlo v primeranej dobe.

23. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dôvodov uvedených v ust. § 420 CSP. Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolávateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch uvedených v ust. § 429 ods. 2 CSP.